

MRF 2024.243

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 30. august 2024, j.nr. 21/07547

Stadfæstet afslag på lovliggørende dispensation fra naturbeskyttelseslovens §§ 3 og 16 til kajakstativ, betontrappe og terrasse ved/i Skanderborg Sø med bemærkning om, at kajakstativ måtte anses for et anlæg i naturbeskyttelseslovens forstand. Helbredsmæssige hensyn kunne ikke begrunde dispensation.

Skanderborg Kommune meddelte i maj 2021 efter besigtigelse afslag på ansøgning lovliggørende dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 og afslag på lovliggørende tilladelse efter vandløbsloven til bro fra E's ejendom og ud i Skanderborg sø, samt afslag på lovliggørende dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 16 til anlæg af terrasse, kajakstativ og fliseterrasse på E's ejendom inden for søbeskyttelseslinjen. Kommunen påbød videre fysisk lovliggørelse af de etablerede anlæg, og anlæggene skulle efter påbuddet fjernes, mens arealerne skulle "retableres". E påklagede afslag på lovliggørende dispensation vedrørende broen, trappen, terrassen og kajakstativet, mens afslag vedrørende fliseterrassen ikke blev påklaget. E gjorde navnlig gældende, at anlæggene var etableret under hensyn til familiemedlemmers helbred, og at afslag på dispensation var i strid med lighedsprincippet, da der fandtes lignende anlæg ved Skanderborg Sø. E gjorde endvidere gældende, at kajakstativet ikke var af bygningslignende karakter. Kommunen afviste E's indsigelse om lighed med, at kommunens administrationspraksis var anlagt efter kommunesammenlægningen i 2007, og at den nuværende administrationspraksis for bådebroer var vedtaget i 2016, og at de fleste forhold, som E henviste til, var etableret før 2007, eller i øvrigt var så gamle, at forholdene ikke var dispensationskrævende. Miljø- og Fødevareklagenævnet (formanden) lagde indledningsvist som ubestridt til grund, at Skanderborg Sø var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3. Hvad angik terrassen, bemærkede nævnet at undtagelsen i naturtypebekendtgørelsens § 6, stk. 1 om både- og bådebroer ikke fandt anvendelse, da nævnet fandt, at terrassen havde karakter af en platform anlagt som fast konstruktion som terrasse med henblik på ophold. Nævnet fandt ikke, at der forelå et særligt tilfælde, der

kunne begrunde dispensation efter § 65, stk. 2, da der var tale om en væsentligt indgreb i beskyttet natur, hvis formålet alene var af privatretlig karakter, hvorfor nævnet stadfæstede afslag på lovliggørende dispensation fra § 3 til broen. Hvad angik søbeskyttelseslinjen lagde nævnet med henvisning til Miljøstyrelsens vejledning nr. 61 af december 2022 om bygge- og beskyttelseslinjer til grund, at § 16 udgør et generelt forbud mod at placere bebyggelse inden for søbeskyttelseslinjen, og at bebyggelse også omfattede andet end bygninger, herunder også andre konstruktioner og anlæg. Nævnet fandt, at kajakstativet var et "anlæg" i naturbeskyttelseslovens forstand under hensyn til kajakstativets omfang og udseende, herunder at stativet kunne rumme to kajakker og to paddleboards, var udført i metallisk materiale og var nedgravet i søbredden. Herefter fandt nævnet ikke grundlag for at meddele dispensation fra § 16 med henvisning til, at anlæggene fremstod som et samlet anlæg og som følge af deres størrelse og sønære placering, havde en markant fremtræden, der ville påvirke Skanderborg Sø som landskabselement. Nævnet afviste, at afslag på dispensation var i strid med ligebehandlingsprincippet, da der ikke forelå dispensationer til sammenlignelige anlæg efter 2007, og da myndighederne ikke var afskåret fra at ændre praksis, ligesom ikke var bundet af tidligere eller gældende dispensationspraksis fra førsteinstanser, der ikke havde været indbragt for nævnet. Nævnet bemærkede afslutningsvist, at helbredsmæssige hensyn ikke kunne føre til andet resultat, da sådanne hensyn ikke efter nævnets opfattelse burde gå forud for den generelle beskyttelsesinteresse i § 3-natur og friholdelse af sølandskabet. På denne baggrund stadfæstede nævnet kommunens afgørelse.

Kommentar: Afgørelsen følger klagenævnets restriktive praksis i relation til naturbeskyttelseslovens §§ 3 og 16. I forhold til kajakstativet med plads til 2 kajakker og 2 paddleboards må dog særskilt bemærkes, at når nævnet fandt, at kajakstativet var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 16 var det konkret begrundet med, at stativet indgik i det samlede anlæg, hvorfor afgørelsen ikke i sig selv kan begrunde, at kajakstativer af så beskeden størrelse altid vil skulle anses for en bygning efter § 16.

Stadfæstelse af afslag på lovliggørende dispensation i sag om anlæg i beskyttet sø og indenfor søbeskyttelseslinjen i Skanderborg Kommune

Sag: 21/07547

Dato: 30. august 2024

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 65, stk. 2 og § 16, jf. § 65, stk. 1, jf. § 78, stk. 1.^[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster Skanderborg Kommunes afgørelse af 20. maj 2021 om afslag på lovliggørende dispensation til anlæg i beskyttet sø samt indenfor søbeskyttelseslinjen på matr. nr. [Matrikelnummer1].

Skanderborg Kommune fastsætter ny frist for opfyldelse af påbuddet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet^[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.^[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 12. juni 2021 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af ejendommens ejer.

Klager har navnlig anført, at

- anlæggene er udført ud fra helbredsmæssige hensyn for ejendommens beboere,
- kajakstativet ikke har en bygningslignende karakter, og
- der er lignende anlæg på andre ejendomme ned til Skanderborg Sø.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.4.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen og området

Den omhandlede ejendom er beliggende på matr. nr. [Matrikelnummer1], som ligger i første række ned til Skanderborg Sø.

Det fremgår af Danmarks Arealinformation, at Skanderborg Sø er registreret som beskyttet sø efter naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1.^[4] Videre fremgår det, at matriklen i sin helhed er omfattet af søbeskyttelseslinjen efter naturbeskyttelseslovens § 16.

2.2 Sagens forhistorie

Af sagens oplysninger fremgår det, at Skanderborg Kommune den 20. oktober 2020 på baggrund af en nabohenvendelse foretog besigtigelse af den omhandlede ejendom. Kommunen konstaterede ved besigtigelsen en omfattende renovering af det eksisterende bolværk og broanlæg ud mod søbredden. Ved besigtigelsen oplyste kommunen om naturbeskyttelseslovens bestemmelser, og at der skulle ansøges om dispensation. Videre anførte kommunen, at arbejder skulle indstilles, indtil kommunen havde taget stilling til, om der kunne meddeles dispensation.

Den 13. januar 2021 indskærpede Skanderborg Kommune over for klager, grundet fortsat etablering af anlæg, at arbejder skulle ophøre.

Den 14. januar 2021 besigtigede Skanderborg Kommune igen den omhandlede ejendom og konstaterede en del anlægsaktivitet ved søbredden, herunder terrænregulering samt anlæg af betontrappe og terrasse. Kommunen meddelte ved besigtigelsen et mundtligt standsningspåbud, som skriftligt blev fremsendt til klager den 15. januar 2021.

Skanderborg Kommune modtog den 18. januar 2021 en ansøgning om lovliggørende tilladelse til anlæggene.

2.3 Den påklagede afgørelse

Skanderborg Kommune har den 20. maj 2021 i medfør af naturbeskyttelsesloven § 3 om beskyttet natur meddelt afslag på lovliggørende dispensation til anlæg af bro ud for matr. nr. [Matrikelnummer1]. Samtidig har kommunen meddelt afslag på tilladelse til anlægget efter vandløbsloven.

Videre har Skanderborg Kommune i samme afgørelse meddelt afslag på lovliggørende dispensation til anlæg af terrasse, trappe og kajakstativ efter naturbeskyttelseslovens § 16 om søbeskyttelseslinjen på matriklen.

Skanderborg Kommune har endvidere meddelt afslag på dispensation til fliseterrasse efter naturbeskyttelseslovens § 16. Denne del af afgørelsen er ikke påklaget og vil derfor ikke blive behandlet i det følgende.

Skanderborg Kommune har også meddelt påbud om, at de etablerede anlæg skal fjernes og arealerne retableres.

Bro

Ud fra besigtigelse af ejendommen i januar 2021 har Skanderborg Kommune lagt til grund, at den udførte bro hænger sammen med den anlagte terrasse og trappe. Videre har kommunen lagt til grund, at broen er kortere end de maksimale 8 meters længde, men væsentlig bredere end de maksimalt angivne 1,5 meter i kommunens brostandard.

Skanderborg Kommune har vurderet, at broens dimensioner i væsentlig grad afviger fra kravene i kommunens brostandard, og at der er tale om et visuelt

lokalt dominerende anlæg, der har karakter af en terrasse strækkende ud over søfladen.

Efter kommunens vurdering er der ikke tilstrækkeligt grundlag for at fravige kommunens brostandard og praksis, hvorfor kommunen har meddelt afslag på dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 3 samt vandløbsloven til broen. Kommunen har også inddraget den præcedensvirkning, der vil være for andre lignende sager ved Skanderborg Sø. De af klager anførte helbredsmæssige årsager, kan ifølge kommunen ikke medføre en anden vurdering.

Terrasse

Skanderborg Kommune har ved afgørelsen lagt til grund, at terrassen er placeret umiddelbart i søkanten, oven på bolværket, og er hævet over terræn. Den er udført i samme materiale som broen og i sammenhæng med denne.

Dernæst har Skanderborg Kommune fremført, at kommunens administrationspraksis for terrasser inden for søbeskyttelseslinjen er, at sådanne skal placeres efter lovens intention, det vil sige i tilknytning til boligen og højst i en afstand af 15 meter fra boligen.

Efter en konkret vurdering har Skanderborg Kommune vurderet, at den udførte terrasse er en visuel væsentlig ændring i forhold til de tidligere mere naturlige forhold med græs og anden vegetation, hvilket kommunen har konstateret ud fra skråfoto af 28. juni 2019. Videre er det kommunens opfattelse, at terrassen fremstår som et fremmedelement i søbredden, og at øvrige ejendomme ved Skanderborg Sø også vil forvente dispensation til lignende anlæg, såfremt kommunen meddeler dispensation, hvilket vil være både landskabeligt og biologisk uheldigt, og i konflikt med de hensyn, som ligger bag søbeskyttelseslinjen. De af klager anførte helbredsmæssige årsager, kan ifølge kommunen ikke begrunde et så voldsomt anlæg på søbredden.

Trappe

Af Skanderborg Kommunes afgørelse fremgår det, at kommunen ved besigtigelsen den 14. januar 2021 fandt en trappe udført ned mod den anlagte

terrasse og bro på en stor del af grundens bredde. Trappen var udført i betonelementer.

Ved afgørelsen har Skanderborg Kommune vurderet, at trappen udgør et kunstigt fremmedelement, der lig med den udførte terrasse, hindrer naturlige forhold med vegetation i søbredden. Det er kommunens opfattelse, at trappen er en væsentligt visuel ændring i det sønære landskab i forhold til de tidligere mere naturlige forhold med græs og anden vegetation. Desuden har kommunen inddraget, at en dispensation vil medføre en uheldig præcedensvirkning, som vil være både landskabeligt og biologisk uheldigt i forhold til de hensyn, søbeskyttelseslinjen skal varetage. De af klager anførte helbredsmæssige årsager, kan ifølge kommunen ikke medføre en anden vurdering henset til, at der er tale om et voldsomt anlæg i søbredden.

I forhold til klagers bemærkning om, at der tidligere har ligget en smal trappe med 5 trin på ejendommen, har Skanderborg Kommune bemærket, at den af klager anlagte trappe er væsentligt større, og dermed også mere dominerende, end den tidligere trappe. Desuden kan den omstændighed, at der tidligere har været en trappe på ejendommen, hvilken kommunen ikke ud fra luftfoto kan vurdere lovligheden af, ikke efter kommunens vurdering begrunde en dispensation i henhold til søbeskyttelseslinjen til den væsentligt større trappe.

Kajakstativ

Af Skanderborg Kommunes afgørelse fremgår det, at klager har opsat et kajakstativ, som kan rumme to kajakker og to paddleboards, tæt på søkanten ved det sydlige skel til naboejendommen.

Skanderborg Kommune har vurderet, at stativet har en bygningslignende karakter, og at der ikke kan meddeles dispensation i henhold til søbeskyttelseslinjen, idet det vil medføre en uheldig præcedensvirkning grundet den sønære placering. Efter kommunens opfattelse skal søkanten så vidt muligt friholdes for byggeri og anlæg.

2.4 Klagens indhold

Klager har fremhævet, at den anlagte trappe, terrasse og bro er udført under hensyn til klagers søns [Fortroligt1] i form af [Fortroligt1], som medfører [Fortroligt1] og besvær med [Fortroligt1]. Den bredere trappe, som går direkte over i en bro, gør, at klagers søn bedre kan [Fortroligt1], da han på den måde har mere af trappe og bro i sit [Fortroligt1]. Ifølge klager kan det tydeligt ses, at de sammenhængende anlæg er en langt mindre hindring for sønnen end den tidligere anlagte smalle trappe.

Yderligere har klager bemærket, at trappens bredde på 4,8 meter ikke udgør en stor del af grundens samlede bredde på 13,5 meter, og at trappen er den eneste faste belægning i ejendommens have. Klager er desuden indstillet på at lave noget beplantning, så forandringen i forhold til tidligere er mindre.

Derudover har klager oplyst, at kajakstativets placering er valgt af hensyn til klagers samlever, der døjer med [Fortroligt2], da hun er [Fortroligt3], og ikke vil være i stand til at bære en kajak over den længere distance, hvis stativet flyttes nærmere boligen. Videre har klager påpeget, at stativet ikke er af bygningslignende karakter, og at klager har afmonteret en tidligere ramme.

Klager har dernæst henvist til lighedsprincippet, og bemærket, at der allerede er dannet præcedens i området, idet der forligger anlæg af samme type på andre ejendomme, hvortil klager har medsendt en liste med ejendomme. Deriblandt ejendomme med bro og belægning på hele grundens bredde. Klager finder, at Skanderborg Kommunes afgørelse er diskriminerende og udgør en hetz mod enkeltpersoner, set i lyset af de utallige lignende anlæg rundt omkring Skanderborg Sø. Endvidere er det efter klagers opfattelse vigtigt, at de andre ejendomme undersøges, inden der træffes endelig afgørelse i klagers sag, idet klager ellers vil kunne forvente at få tilladelse til anlæggene ud fra lighedsprincippet.

Derudover har klager anført, at de opførte anlæg ikke ligger i et naturområde, men inden for bymæssige bebyggelse.

2.5 Skanderborg Kommunes bemærkninger til klagen

Skanderborg Kommune har den 25. juni 2021 bemærket, at kommunen har inddraget og taget højde for helbredsmæssige oplysninger ved afgørelsen.

De omstændigheder, at klager har afmonteret rammen og overdækningen ved kajakstativet, og anført, at der kan udføres beplantning ved trappen, kan efter Skanderborg Kommunes vurdering ikke medføre et andet resultat. Efter kommunens vurdering kræver stativet fortsat en dispensation, hvortil det er kommunens vurdering, at der er mulighed for en placering, der er mindre synligt set fra søen. I forhold til beplantningen har kommunen anført, at trappen uanset beplantning vil være i konflikt med kommunens administrationspraksis inden for søbeskyttelseslinjen i området, og at naturbeskyttelseslovens § 16 ikke regulerer beplantning i eksisterende haver.

I forhold til det af klager anførte om lignende anlæg ved Skanderborg Sø har kommunen gennemgået de af klager angivne ejendomme. Kommunen har hertil oplyst, at Skanderborg Kommune i sin nuværende form først blev etableret ved kommunesammenlægningen i 2007, og at kommunen derfor først har anlagt den nuværende praksis herefter. Desuden er kommunens nuværende administrationspraksis for bådebroer vedtaget i 2016. Ifølge kommunen viser gennemgangen, at langt de fleste forhold på de andre ejendomme, der af klager er anført som præcedensgivende, er fra før 2007. Størstedelen af forholdene er så gamle, at der ikke foreligger tilladelse/dispensation dertil. Mange af forholdene er udført i den tidligere Skanderborg Kommune og en del også før 1972, hvor søbeskyttelseslinjen trådte i kraft. I de første år efter 1972 lå dispensationskompetencen for søbeskyttelseslinjen endvidere hos de daværende fredningsnævn.

Nogle af forholdene på de af klager nævnte adresser kan efter Skanderborg Kommunes umiddelbare vurdering desuden være ulovlige, men vil kræve en nærmere sagsbehandling for at fastslå med sikkerhed. Det drejer sig primært om nyanlæg opført efter 2007, hvor der ikke i kommunens arkiv foreligger tilladelse/dispensation. Kommunen har påpeget, at sådanne håndhævelsessager behandles efterhånden, som kommunen bliver opmærksom på dem. Kommune har i forlængelse heraf påpeget, at der foreligger verserende påbudssager på nogle af ejendommene. Sagsgennemgangen kan efter kommunens vurdering ikke føre til en anden afgørelse. Det er kommunens vurdering, at lighedsprincippet er overholdt.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i denne klagesag alene fundet anledning til at behandle, om der kan meddeles dispensation til de etablerede anlæg efter naturbeskyttelsesloven.

Efter Miljø- og Fødevareklagenævnets vurdering er der ikke med klagen i øvrigt fremkommet forhold, der kan føre til ændringer af Skanderborg Kommunes afgørelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

3.2.1 Om der kan meddeles dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3

Det følger af naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, at der ikke må foretages ændring i tilstanden af naturlige søer, hvis areal er på over 100 m².

Efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 2, kan der i særlige tilfælde meddeles dispensation fra forbuddet i § 3.

Det følger af bemærkningerne til naturbeskyttelsesloven, at der skal foreligge særlige omstændigheder, før der kan meddeles dispensation til foranstaltninger, som ændrer tilstanden i de beskyttede naturtyper, når ændringerne er væsentlige eller i strid med ønsket om at opretholde de pågældende naturtyper som sådanne, idet reglerne er udtryk for en generel samfundsmæssig interesse i, at de beskyttede naturtyper opretholdes. En væsentlig jordbrugs- eller anden almindelig økonomisk interesse er således ikke i sig selv tilstrækkelig til at begrunde en dispensation. Der må, for at et indgreb i områdets tilstand eventuelt kan accepteres, tillige være tale om et område, som ud fra naturbeskyttelsesmæssige hensyn vurderes som uden særlig interesse, eller om et indgreb, der i sig selv ikke skønnes at medføre nogen afgørende forrykning af tilstanden i området. Derudover forudsættes det, at en dispensation ikke vil skabe en uheldig og uønsket præcedens for den fremtidige administration af § 3-beskyttelsen i området.

En særlig omstændighed, der kan begrunde dispensation, kan ifølge lovbemærkningerne for eksempel være, at et ansøgt indgreb har en naturforbedrende funktion.

Miljø- og Fødevareklagenævnets praksis for dispensationer er i overensstemmelse med lovbemærkningerne restriktiv.

Spørgsmålet om, hvorvidt dispensation til en allerede gennemført tilstandsændring bør meddeles, skal som udgangspunkt behandles, som om indgrebet ikke havde fundet sted.

Miljø- og Fødevareklagenævnet lægger det til grund som uomtvistet, at Skanderborg Sø er en beskyttet sø omfattet af forbuddet mod tilstandsændringer efter naturbeskyttelseslovens § 3.

Derudover er det Miljø- og Fødevareklagenævnets opfattelse, at den ansøgte terrasse, der strækker sig ud over søfladen, ikke er omfattet af naturtypebekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2[5] om bade- og bådebroer, hvorfor nævnet har kompetence til at prøve afslaget på dispensation til denne efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 2. Det er i den forbindelse nævnets vurdering, at terrassen mere har karakter af en platform end en egentlig bade- eller bådebro, og at den er anlagt som en fast konstruktion i sammenhæng med en etableret terrasse, hvorefter terrassens formål efter nævnets vurdering navnlig vil være til ophold.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at der ikke er tale om et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde en lovliggørende dispensation til den etablerede platform i beskyttet sø. Nævnet har lagt vægt på, at den anlagte platform medfører et væsentligt indgreb i beskyttet natur, at formålet alene er af privatretlig karakter, og at praksis er restriktiv.

På baggrund af Miljø- og Fødevareklagenævnets vurdering af, at platformen er i strid med naturbeskyttelseslovens § 3, har nævnet ikke fundet anledning til at tage stilling til kommunens afslag på tilladelse til det ansøgte efter vandløbsloven.

3.2.2 Om der kan meddeles dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 16

Efter naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, må der ikke placeres bebyggelse, campingvogne eller lignende eller foretages beplantning eller ændringer i terrænet inden for en afstand af 150 m fra søer på 3 ha og derover (søbeskyttelseslinjen).

Hovedformålet med søbeskyttelseslinjen er at sikre søer som værdifulde landskabselementer og som levesteder og spredningskorridorer for plante- og dyreliv.

Naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, er en forbudsbestemmelse, der suppleres af en række undtagelser i stk. 2 og stk. 3. Forbuddet er et generelt forbud mod at placere bebyggelse. Med bebyggelse forstås ikke kun bygninger, men også andre faste konstruktioner og anlæg.^[6]

Efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1, kan der meddeles dispensation fra forbuddet. Det beror på et konkret skøn, om der er en tilstrækkelig tungtvejende grund til at dispensere fra forbuddet.

Ved vurderingen af, om der kan meddeles dispensation, er det efter Miljø- og Fødevarerklagenævnets praksis afgørende, om formålet med det ansøgte er så væsentligt, at den generelle beskyttelsesinteresse bør vige. Efter praksis har det også betydning, om en dispensation kan medføre præcedens i strid med formålet med forbuddet. I vurderingen af den enkelte sag indgår derfor overvejelser om, hvilken betydning en dispensation kan få for fremtidige sager. Hvis der meddeles dispensation, skal andre lignende sager som udgangspunkt behandles på samme måde. Efter praksis vejer den generelle beskyttelsesinteresse tungt, uanset at den enkelte sag kan have begrænset betydning.

Spørgsmålet om, hvorvidt dispensation til en allerede gennemført tilstandsændring bør meddeles, skal som udgangspunkt behandles, som om indgrebet ikke havde fundet sted.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder indledningsvist ud fra en konkret vurdering, at det ansøgte kajakstativ udgør et anlæg i naturbeskyttelseslovens forstand, og kræver dispensation fra søbeskyttelseslinjen. Nævnet har ved vurderingen lagt vægt på kajakstativets omfang og udseende ud fra sagens fotos, herunder at stativet kan rumme to kajakker og to paddleboards, er udført i metallisk materiale, og er nedgravet ved søbredden.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder dernæst ud fra en samlet vurdering af sagen, at der ikke er grundlag for at meddele dispensation til den etablerede terrasse, trappe og kajakstativ fra søbeskyttelseslinjen. Nævnet har lagt vægt på, at de etablerede anlæg grundet deres størrelse og placering helt ned til søen har en væsentlig og markant fremtræden, som vil påvirke Skanderborg Sø som landskabselement. Hertil har nævnet inddraget, at den etablerede terrasse og trappe efter nævnets vurdering fremstår som et samlet anlæg i landskabet. Videre har nævnet lagt vægt på, at praksis er restriktiv, og den uønskede præcedensvirkning, som en dispensation vil kunne medføre i andre lignende sager om etablering af anlæg inden for søbeskyttelseslinjen, både generelt, men også ved Skanderborg Sø, hvor flere ejendomme ligger ud mod søen.

Det af klager anførte om anlæg på andre ejendomme ved Skanderborg Sø, kan ikke føre til et andet resultat. Miljø- og Fødevareklagenævnet har herved lagt vægt på, at der ud fra Skanderborg Kommunes oplysninger ikke foreligger konkrete dispensationer til sammenlignelige anlæg efter 2007, hvorfor der ikke er grundlag for at antage, at den påklagede afgørelse af kommunen er behandlet i strid med ligebehandlingsprincippet. Nævnet bemærker, at lighedsgrundsætningen ikke betyder, at en myndighed ikke kan ændre praksis. Såfremt forholdene eller vurderingen heraf - f.eks. i forbindelse med organisatoriske ændringer - ændrer sig, kan en myndighed lave en ny praksis, når blot denne er generel og følges konsekvent.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker desuden, herunder i forhold til praksis før 2007, at nævnet ikke er bundet af tidligere eller gældende dispensationspraksis hos førsteinstanser, herunder Skanderborg Kommune, som ikke har været indbragt for nævnet. Det bemærkes endvidere, at nævnet i øvrigt ikke har fundet anledning til at efterprøve denne praksis i den foreliggende sag.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker endvidere, at det af klager anførte om helbredsmæssige hensyn, og at anlæggene er beliggende i et byområde, ikke kan føre til et andet resultat. Nævnet bemærker, at naturbeskyttelseslovens formål er at værne om og beskytte dansk natur, hvilket gælder uanset, hvor det findes. Der er efter nævnets opfattelse ikke tale om sådanne hensyn og forhold, der bør gå forud for den generelle beskyttelsesinteresse i § 3-beskyttet natur og i at friholde sølandskabet for yderligere bebyggelse og anlæg. Videre er der tale om indgreb i en § 3-beskyttet sø, hvorfor undtagelsesbestemmelsen i

naturtypebekendtgørelsens § 1 vedrørende byzone ikke finder anvendelse, da naturtypen sø ikke er nævnt i denne bestemmelse.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster Skanderborg Kommunes afgørelse af 20. maj 2021 om afslag på lovliggørende dispensation til anlæg i beskyttet sø samt indenfor søbeskyttelseslinjen på matr. nr. [Matrikelnummer1].

[1] Lovbekendtgørelse nr. 927 af 28. juni 2024 om naturbeskyttelse.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] <https://danmarksarealinformation.miljoportal.dk/>

[5] Bekendtgørelse nr. 695 af 3. juni 2023 om beskyttede naturtyper.

[6] Miljøstyrelsens vejledning nr. 62, december 2022, om bygge- og beskyttelseslinjer efter naturbeskyttelseslovens §§ 16-19.

Lovområder:

NBL - beskyttede naturtyper

NBL - beskyttelseslinier